

Nieuwsbrief

December 2023

Marjanne
in Zambia

Lieve familie, vrienden en nieuwsbrieflezers,

Het lijkt maar even geleden dat ik een nieuwsbrief schreef, toch zijn we alweer bijna drie maanden verder. Elk kwartaal een nieuwsbrief was de opdracht toen ik in mei 2007 naar Zambia ging. Ondertussen zijn er tientallen geschreven. Gelukkig droegt de verhalenstroom nooit op en is er altijd genoeg te delen.

Heel wat uurtjes worden er doorgebracht achter de laptop voor het Bijbelvideoproject. Iemand die onverwachts bij mij op zolder om een hoekje zou kijken, kan maar zo Indonesisch horen. Joy heeft er de laatste tijd flink de gang in. Ze presteert het rustig om op één dag een kleine vijftig geluidsfragmenten in te sturen. Tijdens regendagen in Indonesië gaat ze volop door met Bijbelverhalen vertalen. Als het dan een dagje droog is, spreekt ze het ene verhaal na het andere in. Voor mij is het dus hollen of stilstaan om haar video's in elkaar te knutselen.

In het Chinyanja, het Nederlands, het Tumbuka en het Urdu gaan we gestaag door in een min of meer voorspelbaar ritme.

In het Arabisch en in het Bemba stond de kar al een poos stil. We zijn dankbaar dat we onlangs voor beide taalgroepen weer iemand hebben gevonden, die ons wil gaan helpen.

In het Nepalees ligt het werk tijdelijk even stil. Deepa is druk met het inburgeren in Nederland en verwacht bovendien binnenkort haar derde kindje.

Ook in het Spaans gaat het maar langzaam. Miguel is predikant geworden in België en heeft net een verhuizing achter de rug.

In het Izi gaan we minder snel dan gehoopt vanwege ziekte in de familie van Regina.

En dan zijn we nog bezig in het Oekraïens. Oksana wil zeker wel. Er komt echter steeds wat tussen.

Maar gelukkig hebben we er iemand bijgekregen! Ksenia haakte aan en dat is een verhaal apart.

Ik was gevraagd om voor een Internationale Schakel Klas, gevuld met een dertigtal Oekraïense tieners, te komen vertellen over het zendingswerk in Zambia. Prachtig om te doen! Door een vraag uit de groep kreeg ik een schot voor open doel en gingen we samen een van onze Oekraïense Bijbelvertellingen bekijken. Ksenia zat erbij als juf. Van het een kwam het ander en zij heeft nu in korte tijd al twee video's ingesproken. Wonderlijk om elke keer weer te zien hoe de Heere gelegenheden en mensen op mijn pad brengt, waardoor het werk in Zijn Koninkrijk groeit. Dat geeft toch zoveel vreugde!

Het is fijn om te mogen vertellen over wat de Heere wereldwijd doet! Onlangs mocht ik dat ook weer op een lagere school doen. Deze keer had ik een doos boeken bij me. Een van de juffen daar leest namelijk al jarenlang mijn boekjes voor. Nu konden kinderen een eigen boek kopen.

Toch bijzonder dat op deze manier boeken met een christelijk geluid zelfs hun weg vinden naar gezinnen die nooit een kerk van binnen zien.

En wat hadden de kinderen veel vragen voor mij. Zo mooi! Ik geniet altijd erg van de pure reacties van kinderen tijdens zo'n presentatiemiddag.

Vragen of meer weten?

Neem gerust contact op met de thuisfrontcommissie: TFC Marjanne in Zambia | p/a Kuntzestraat 94 | 8071 KV Nunspeet
t (0341) 26 08 93 | e marjanneinzambia@gmail.com

Adres Marjanne Hendriksen: p/a Laan 44-C | 8071 JB | Nunspeet
t 00260 96 8092776 | e marjannehendriksen@hotmail.com

Ik heb nog een mooi verhaal over hoe wonderlijk de leiding van de Heere kan zijn.

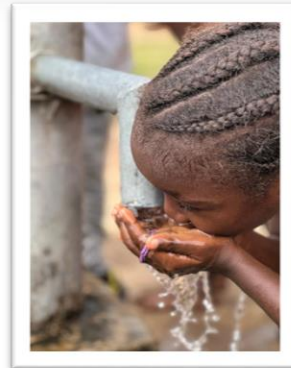
Vorig jaar in oktober was ik op de verjaardag van een Oekraïense vrouw. Zij had mij geholpen in de maanden dat ik les gaf aan de gevluchte kleuters, die in Nunspeet onderdak hadden gevonden. Op die verjaardag ontmoette ik een bestuurslid van een stichting die in een dorpje in Sierra Leone een kerk, kliniek en school gebouwd hadden. We raakten aan de praat. Een paar weken later werd ik uitgenodigd om kennis te maken met het bestuur en mijn ervaringen op het gebied van onderwijsgeven in een Afrikaanse context met hen te delen. Om een lang verhaal kort te maken: ik was dit jaar nog maar amper terug in Nederland toen wij weer contact hadden en ik uitgenodigd werd om met een aantal bestuursleden mee te gaan op werkbezoek om ter plekke te kijken hoe het onderwijs vorm gegeven werd en eventueel verbeterd kon worden.

Nog nooit ben ik zo makkelijk naar Afrika geweest! Ticket, visum, telefoonkaart, onderdak, eten ... alles was tot in de puntjes voor mij verzorgd. Geweldig! Ik hoefde me slechts te richten op het daadwerkelijk bezig zijn op de school. Wel heel spannend: wat kun je doen in één week? Zou het er lijken op Zambia of juist heel anders zijn?

Het land is prachtig! Wat genoot ik van de dagelijkse tochten over de rode zandweg door het tropische woud en langs de rijstvelden. Ontelbare palmbomen gezien.

Het was er tropisch warm! Dik boven de dertig graden. De luchtvochtigheid van 100% zorgde voor een gevoelstemperatuur van ruim veertig graden. Wat was het zweten! En wat is er dan lekkerder dan fris water of een kokosnoot leegdrinken?

De eerste dag op school kregen we een rondleiding, hadden we een gesprek met de coördinator van de projecten en mocht ik een aantal kinderen testen op hun leesvaardigheid.

Precies waar ik al bang voor was toen ik tijdens de rondleiding volgeschreven schoolborden zag met lappen tekst die de kinderen aan het overschrijven waren; de kinderen, die ik willekeurig uit elke klas uitgezocht had, konden geen van allen lezen.

De volgende dag mocht ik een Bijbelles vertellen en het werken in groepen introduceren. Met die methode heb je meer zicht op wat kinderen kunnen en leren de kinderen op hun eigen niveau o.a. lezen.

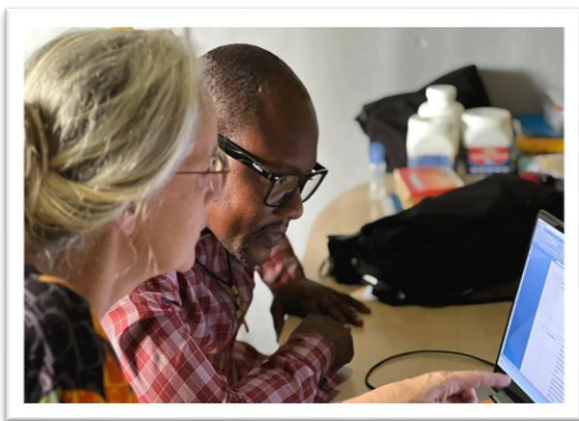

In de middag hebben we de leerkrachten verteld wat ervoor zorgt dat de kinderen nauwelijks leren lezen en hoe je dat kunt ondervangen.

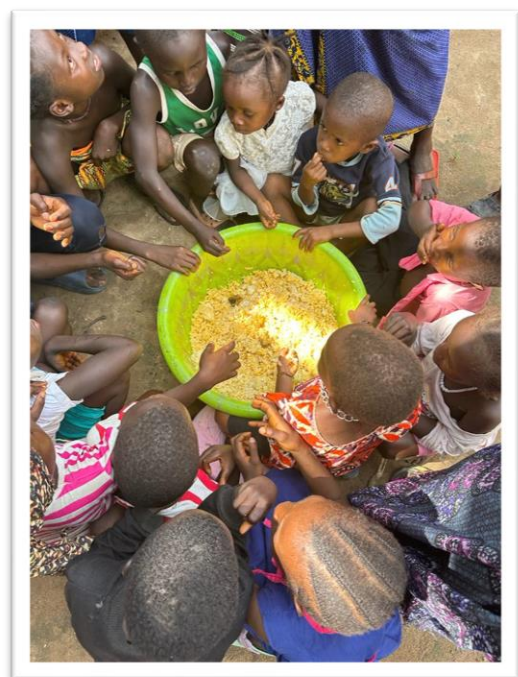
Op de derde dag ben ik begonnen om samen met de directeur van de school de moedertaalleesmethode die we in Zambia ontwikkeld hebben, om te zetten in de lokale taal, het Mende. Een hele klus. Alle voorbeeldwoorden uit Zambia moesten vervangen worden door Mende-woorden, die dan ook nog eens precies moeten passen bij het niveau van elke les. Als verrassing bleek het Mende zelfs 7 klinkers te kennen, 17 medeklinkers en 7 dubbelklanken.

Toen werd het zaterdag. Alle onderwijzers waren uitgenodigd voor een cursusdag Bijbelverhalen leren vertellen. Op twee na waren ze er allemaal. Ook nog vier anderen uit een andere plaats haakten aan. Voor ik aan mijn lessen begon, kwam de directeur gauw even vertellen dat hij de avond ervoor nog tot middernacht had doorgewerkt aan de leesmethode. Ik wist niet wat ik hoorde! Wat een enthousiasteling!

Ook de cursusdag zelf verliep naar tevredenheid. We keken eerst vanuit de Bijbel naar wat God van ons vraagt als het gaat om onze kinderen. Daarna maakten we het praktisch: samen een Bijbelverhaal voorbereiden die ik vervolgens als voorbeeld vertelde. 's Middags moesten ze zelf een vertelling voorbereiden en twee mensen vertelden hun verhaal daarna aan de groep. Meer tijd was er niet ... De lunch was een verhaal apart. Rijst staat dagelijks op het menu. Je eet met een hele groep uit een grote ronde platte schaal of een bak. Maar oei, wat was het pittig! De vele pepertjes zorgden ervoor dat de tranen me over de wangen biggelden. En dat nu juist gasten het lekkerste deel van een geit erbij krijgen, was ook geen onverdeeld genoeg. Het waren de ingewanden! Gelukkig waren er snoeperds genoeg in de buurt die graag een handje hielpen ...

Op zondag woonden we in twee verschillende kerken een dienst bij. De dominee van de tweede kerk vertelde enthousiast dat die morgen een onderwijzer de kinderen een Bijbelverhaal had verteld. Juist ja, precies dat verhaal dat we de vorige dag met elkaar behandeld hadden. Hoe mooi is dat!

En toen hadden we nog één dag voor de school. Ik trof de directeur aan, terwijl hij lesmateriaal aan het tekenen was voor de leesmethode. Samen hebben we alle lessen doorgelopen. Wat heerlijk om een complete leesmethode achter te kunnen laten, waarmee men gelijk aan de slag kan.

Al met al kijk ik terug op een fantastische week! Het is bijna onwerkelijk om dan weer in Nederland verder te gaan alsof je niet bent weggeweest. Ik vind het wel weer extra koud hier ...

Daar staan dan weer hartverwarmende zaken tegenover. Binnen een week kreeg ik van de schooldirecteur uit Sierra Leone een paar filmpjes, waarin kinderen een leesspelletje aan het doen zijn. De eerste twee klanken zijn aangeleerd!

Hartverwarmend waren ook de reacties die ik ontving naar aanleiding van Het Gesprek in het RD magazine en het radio-interview dat onlangs is uitgezonden en nog na te luisteren is via deze link: <https://reformatorischeomroep.nl/radio/vrouw-in-beeld>

“
De predikant zei:
„Jij zag altijd
maar één stap.
Dan zette je die en
maakte de Heere
de volgende stap
ook wel weer
duidelijk”

Marjanne Hendriksen
Zendingswerker in Zambia
rd.nl/hetgesprek

Ik vind het spannend als ik gevraagd wordt om verhalen met het grote publiek te delen. Het voelt zo kwetsbaar.

Gelijktijdig weet ik ook dat je geen kans voorbij moet laten gaan om te getuigen van wat de Heere doet en Hem groot te maken. Ik zie het maar als zaaien in eigen land en hoop dat dit ook vrucht mag dragen. Wilt u nog meer (beeld)verhalen? Wees welkom op de jaarlijkse presentatieavond, DV 18 januari 2024 om 19.45 uur in de Oenenburgkerk in Nunspeet.

Nu ik naar buiten kijk, ligt er sneeuw op de daken en in de tuin. Prachtig! Ik houd daar zo van! Het doet me altijd denken aan de woorden uit Jesaja 1: ‘Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw.’ Dat wonder van genade is ten diepste het wonder dat centraal mag staan in de Advents- en Kerstdagen. Ik zie uit naar een witte Kerst voor ons allen! Gezegende gedenkdagen gewenst en een zegenrijk 2024.

Een hartelijke groet,
Marjanne